Наша любов
як літак
здатна нести
тягарі величезні
ніжно передані їй
на землі
тільки не здатна
дотик чужого крила
витерпіти в польоті
незаймана
незалежна
висока
впасти
згоріти
загинути
ладна в ту ж мить
любить вона небеса
та все ж повертається
на землю
і кожен раз
крила здригаються з болю
іскра влітає в бетон
ніби земля приймає
на спочин короткий ту силу
що в крові нашій гримить.